Emblematica ODĂ a BUCURIEI

(Loredana Baltazar, 10 iunie 2007)

O după amiază – început de weekend ce prefigurează atmosfera intrării în sezonul estival... Constanţa, cetate a Pontului Euxin, încă dormitează în aşteptarea exploziei de culori, de timbruri sonore, de tentaţii cu veşmânt comercial pus în valoare din ce în ce mai atractiv ca prim-plan al unei ambianţe geografic-umane a cărei sintagmă caracteristică se concentrează ideal într-un anotimp-simbol: VARA... Oraşul-port îşi întâmpină, în aceste zile, spectatorii (autohtoni ori itineranţi) dornici să asiste la o nouă şi inedită ediţie a **Festivalului Internaţional al Muzicii şi Dansului** ajuns, iată, la cea de-a 33-a derulare anuală(!).

Impresionează aici nu doar fenomenul – remarcabil – al continuităţii unui asemenea demers organizatoric atât de dificil de perpetuat, ci şi năzuinţa unei atari întreprinderi de a reînnoi, de fiecare dată, imaginea cadrului spectacular. Anul acesta, „oferta" a fost variată, conducerea Teatrului de Operă şi Balet „Oleg Danovski" reuşind să pună în pagină un ambiţios proiect cultural în cadrul căruia publicul constănţean (şi nu numai) a fost beneficiarul vizionării a nu mai puţin de trei spectacole de operă cu statut de premieră, ce s-au bucurat de prezenţa unor invitaţi – solişti şi ansambluri, dirijori, coregrafi şi regizori, scenografi şi realizatori de costume – din galeria de personalităţi artistice a României şi lumii.

În condiţiile vitrege ale comasării celor trei instituţii constănţene (Teatrul de Balet, Opera şi Filarmonica „Marea Neagră") din motive uşor de imaginat pentru economia „de tranziţie", orchestra Teatrului Naţional de Operă şi Balet „Oleg Danovski" îndeplineşte rolul unui ansamblu solicitat la maximum pentru toate producţiile lirice ori simfonice, indiferent că este vorba despre operă, balet sau concerte „obişnuite", de stagiune; iar în contextul unei ediţii extrem de încărcate ca repertoriu ca cea a festivalului de faţă, momentele repetiţiilor au trebuit calculate absolut minuţios, un acelaşi podium scenic fiind în pericol de a se supraaglomera datorită necesităţii de derulare a unei succesiuni de decoruri diferite, „marca de unicitate" a fiecărui spectacol în parte. Şi totuşi, depăşind „amănuntele" administrativ-organizatorice şi tensiunea inerentă momentelor „fierbinţi" ale rezolvării dificultăţilor neprevăzute, intervenite pe parcursul manifestărilor, aş putea spune că întregul complex de evenimente a funcţionat, consecvent, la parametrii unui standard calitativ ridicat.

În deschidere, am putut asculta un concert simfonic alcătuit din două mostre celebre ale repertoriului clasic: Simfonia a V-a şi a IX-a ale Titanului muzicii universale, alcătuiri stilistice de intensă rezonanţă în perimetrul de gen. Calificat ca o reuşită incontestabilă, concertul de debut a reunit, sub bagheta experimentatului Răsvan Cernat, nume solistice din Bucureşti (soprana Georgeta Stoleriu), Constanţa (mezzosoprana Claudia Codreanu şi tenorul Răzvan Săraru), Cluj (basul Adrian Sâmpetrean), lor adăugându-li-se un număr de 12 corişti ai Filarmonicii bucureştene ce s-au alăturat corului şi orchestrei Teatrului Naţional de Operă şi Balet. Simfonia „Destinului", condusă de către Răsvan Cernat cu gestica elegantă şi precisă cu care ne-a obişnuit de la precedentele apariţii, şi-a reliefat logica structurală într-un demers exprimat firesc, cu naturaleţe.

Punctul forte al serii l-a constituit însă, aşa cum era de aşteptat, derularea celei din urmă Simfonii beethoveniene, a cărei ascensiune tensională a impresionat, în mod deosebit, auditoriul.

Culminațiile dramatice ale primei și ultimei părți au fost atinse ca finalitate a unei evoluții graduale, urmărind continuu „pulsul” evenimentelor de ordin micro și macroformal. Orchestra și corul Teatrului au susținut „greul” eșafodajului concertistic; cei patru soliști au adăugat un plus de strălucire întregului, constituindu-se într-o „voce” cvartetistică omogenă dar bine nuanțată, sensibilă dar, totodată, echilibrată, ce a schițat un tablou de excepție atât din punct de vedere intonațional cât și dinamic, spre a valorifica adecvat conotațiile sugestivului mesaj al suportului literar.

„Șlagăr” european cu potență emblematică pentru întregul festival constănțean, Oda Bucuriei a încheiat emoționant această zi de debut dedicată unei Românii europene, marcând pozitiv orizontul de așteptare al publicului cu trimiteri către zonele de interes ale programului dens din cele 3 săptămâni ce au urmat.

Printre invitații ediției a 33-a a festivalului s-au numărat: soprana japoneză Atsuko Majima și pianistul Marc Antoine Pinjeon, dirijorul american Robert Gutter, baritonul Mauro Augustini (Italia), tenorul Bojidar Nikolov (Bulgaria), soprana Setsuko Iizuka (Japonia), balerinii Elvira Khabibullina și Iuri Vasilievici Andreev (Rusia), ca și interpreți vocali provenind din alte teatre lirice, precum: Marius Manea, Ștefan Popov, Oana Andra, Dorina Cheșei, Pompei Hărășteanu, Mihnea Lamatic, Horia Sandu și actorul Bogdan Caragea – București, Mihaela Grăjdean – Iași, Dan Patacă și Camil Mara – Timișoara, Peter Mercz – Cluj, Liliana Lavric – Chișinău etc., soliști ce s-au adăugat celor din Teatrul constănțean, cu toții conlucrând la realizarea unui lanț spectacular cu un impact deosebit în ambianța artistică estivală a actualității românești.